Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 8 września 2015 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 — Rozporządzenie (WE) nr 1205/2007 — Przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chin, Wietnamu, Pakistanu i Filipin — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Znacząca część produkcji towarów podobnych w całej Wspólnocie

W sprawie C-511/13 P

mającej za przedmiot odwołanie, na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2013 r.,

Philips Lighting Poland S.A., z siedzibą w Pile (Polska),

Philips Lighting BV, z siedzibą w Eindhoven (Niderlandy),

reprezentowane przez L. Catrain González, abogada, oraz E. Wright, barrister,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez S. Boelaert, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez S. Gubela, adwokata, oraz B. O'Connora, solicitor,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, z siedzibą w Hangzhou (Chiny),

GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.), z siedzibą w Budapeszcie (Węgry),

Osram GmbH, z siedzibą w Monachium (Niemcy), reprezentowana przez R. Bierwagena oraz Ch. Hippa, Rechtsanwälte,

Komisja Europejska, reprezentowana przez L. Armati oraz J.F. Brakelanda, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenienci w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, K. Lenaerts, wiceprezes, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz i K. Jürimäe, prezesi izb, A. Rosas, E. Juhász (sprawozdawca), C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 lutego 2015 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu spółki Philips Lighting Poland S.A. (zwana dalej „Philipsem Poland" lub „spółką Philips Poland") i Philips Lighting BV (zwana dalej „Philipsem w Niderlandach" lub „spółką Philips w Niderlandach") wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie Philips Lighting Poland i Philips Lighting/Rada (T-469/07, EU:T:2013:370, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1205/2007 z dnia 15 października 2007 r. nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96, cła antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin (Dz.U. L 272, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

Ramy prawne

Porozumienie antydumpingowe z 1994 r.

2 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej zatwierdziła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., a także porozumienia wymienione w załącznikach 1, 2 i 3 do tego porozumienia, do których należy Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 11, zwany dalej „GATT 1994"), a także Porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.").

3 Artykuł 1 tego ostatniego porozumienia stanowi:

„Środek antydumpingowy będzie stosowany tylko w okolicznościach określonych w artykule VI GATT 1994 oraz w wyniku dochodzeń wszczętych […] i prowadzonych zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia. Poniższe postanowienia regulują stosowanie artykułu VI GATT 1994 w zakresie działań podejmowanych na podstawie ustawodawstwa bądź przepisów antydumpingowych".

4 Artykuł 4.1 wskazanego porozumienia przewiduje między innymi:

„Dla celów niniejszego porozumienia pojęcie »przemysł krajowy« rozumiane będzie jako odnoszące się do całości producentów krajowych podobnych produktów bądź do tych z nich, których łączna produkcja tych produktów stanowi znaczną część produkcji krajowej ogółem tych towarów […]”.

5 Artykuł 5 tego porozumienia ma następujące brzmienie:

„5.1. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 6, dochodzenie mające na celu ustalenie występowania, zakresu i skutków każdego domniemanego dumpingu będzie wszczęte na pisemny wniosek skierowany przez przemysł krajowy lub w imieniu tego przemysłu.

[…]

5.4. Dochodzenie, zgodnie z ustępem 1, będzie wszczęte tylko wtedy, gdy władze stwierdzą, na podstawie oceny poparcia lub opozycji krajowych producentów podobnego produktu wobec złożonego wniosku, że wniosek […] został złożony przez przemysł krajowy lub w jego imieniu […]. Wniosek będzie traktowany jako skierowany »przez przemysł krajowy lub w jego imieniu«, jeśli ma poparcie tych krajowych producentów, których łączna produkcja stanowi więcej niż 50 procent globalnej produkcji podobnego produktu wytworzonego przez tę część przemysłu krajowego, która wyraża swoje poparcie lub opozycję w stosunku do wniosku. Jednakże żadne postępowanie nie zostanie wszczęte, jeśli na krajowych producentów, wyraźnie popierających wniosek, przypada mniej niż 25 procent globalnej produkcji podobnego produktu wytworzonego przez przemysł krajowy.

[…]”.

Rozporządzenie (WE) nr 384/96

6 Uregulowania mające zastosowanie do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy obejmują rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 340, s. 17) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”). Rozporządzenie podstawowe zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51). To ostatnie rozporządzenie nie ma w niniejszej sprawie zastosowania ratione temporis.

7 Motywy 1–3 i 5 rozporządzenia podstawowego stanowiły:

„(1) Na mocy rozporządzenia [Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem po cenach dumpingowych lub subsydiowanych towarów z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 209, s. 1)] Rada przyjęła wspólne zasady w sprawie ochrony przed przywozem po cenach dumpingowych lub subsydiowanych z państw niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej.

(2) Zasady te zostały przyjęte zgodnie z istniejącymi zobowiązaniami międzynarodowymi, w szczególności wynikającymi z art. VI Układu ogólnego w sprawie ceł i handlu [z dnia 30 października 1947 r.] (zwanego dalej »GATT«), z Porozumienia w sprawie wdrażania art. VI GATT [zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 80/271/EWG z dnia 10 grudnia 1979 r. w sprawie zawarcia wielostronnych porozumień będących wynikiem negocjacji handlowych

z lat 1973–1979 (Dz.U. 1980, L 71, s. 1)] (kodeks antydumpingowy z 1979 r.) oraz Porozumienia w sprawie wykładni i stosowani[a] art. VI, XVI i XXIII GATT [zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty tą samą decyzją] (kodeksu subwencji i ceł wyrównawczych).

(3) Wielostronne negocjacje handlowe zakończone w 1994 r. zaowocowały zawarciem nowych Porozumień w sprawie wdrażania art. VI GATT i dlatego jest właściwe zmienić reguły wspólnotowe w kontekście tych nowych porozumień […].

[…]

(5) Nowe porozumienie w sprawie dumpingu, tj. […] [porozumienie antydumpingowe z 1994 r.], określa nowe, szczegółowe zasady odnoszące się w szczególności do obliczania dumpingu, procedur wszczynania i prowadzenia dochodzeń, łącznie z ustalaniem i interpretowaniem faktów, stosowania środków tymczasowych, nakładania i pobierania ceł antydumpingowych, terminu obowiązywania i przeglądu środków antydumpingowych oraz publicznego ujawniania informacji dotyczących dochodzeń antydumpingowych. Ze względu na zakres zmian oraz w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania nowych zasad w sposób przejrzysty należy wprowadzić język nowych porozumień do przepisów prawnych Wspólnoty w możliwie najszerszym zakresie”.

8 Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Ustalenie szkody”, stanowił, iż „[z]godnie z [tym] rozporządzeni[em] termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowan[y] zgodnie z przepisami [tego] artykułu”.

9 Artykuł 4 omawianego rozporządzenia, zatytułowany „Definicja przemysłu wspólnotowego”, stanowił w ust. 1, że „[d]o celów [owego] rozporządzenia określenie »przemysł wspólnotowy« oznacza wszystkich wspólnotowych producentów podobnych produktów lub tych producentów, których łączna produkcja stanowi większą [znaczącą] część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie, w rozumieniu art. 5 ust. 4”.

10 Artykuł 5 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Wszczęcie postępowania”, stanowił:

„1. Z zastrzeżeniem przepisów przewidzianych w ust. 6 dochodzenie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemną skargę dowolnej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego.

[…]

2. Skarga na mocy ust. 1 musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między rzekomym [domniemanym] przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą […].

3. Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i stosowność [adekwatność] materiału dowodowego dostarczonego przez skarżącego, w celu ustalenia, czy materiał ten jest wystarczający do wszczęcia dochodzenia.

4. Dochodzenia, zgodnie z ust. 1, nie wszczyna się, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów podobnego produktu we Wspólnocie, że skarga została złożona przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Skargę uznaje się za złożoną przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają ją producenci Wspólnoty, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji podobnego wyrobu tej części przemysłu

wspólnotowego, wyrażając [która wyraża] poparcie lub sprzeciw w stosunku do skargi. Jednakże nie wszczyna się dochodzenia, jeżeli producenci wspólnotowi jednoznacznie popierający skargę zapewniają mniej niż 25% całkowitej produkcji podobnego wyrobu, wytwarzane[go] przez przemysł wspólnotowy.

[…]”.

11 Artykuł 9 omawianego rozporządzenia określał warunki, w których dochodzenie podlegało zakończeniu wraz z podjęciem, lub bez podjęcia, środków antydumpingowych. Artykuł ten stanowił:

„1. W przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty.

2. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji okaże się, że środki ochronne nie są konieczne i Komitet Doradczy nie zgłasza sprzeciwu, dochodzenie lub postępowanie zostaje zakończ[one]. W pozostałych przypadkach Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie sprawozdanie z wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie uznaje się za zakończone, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie podjęła innej decyzji.

[…]

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, stanowiąc zwykłą większością głosów, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe […]. [Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia przez Komisję zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów] […].

[…]”.

12 Zgodnie z brzmieniem art. 11 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego:

„2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego nałożeniu lub pięć lat od daty zamknięcia ostatniej rewizji [ostatniego przeglądu] dumpingu i szkody, chyba że podczas rewizji [przeglądu] stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub powrotu [ponownego wystąpienia] dumpingu i szkody. Taką rewizję [Taki przegląd] wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia rewizji [przeglądu].

[…]

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich rewizji [przeglądów] prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4 [niniejszego artykułu] […].

[…]”.

Rozporządzenia (WE) nr 1470/2001 i nr 866/2005

13 W wyniku dochodzenia wszczętego po złożeniu w dniu 4 kwietnia 2000 r. skargi przez European Lighting Companies Federation Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1470/2001 z dnia 16 lipca 2001 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką [CFL-i] pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 195, s. 8).

14 Po wszczęciu dochodzenia w sprawie ewentualnego obchodzenia wspomnianych ceł Rada przyjęła między innymi rozporządzenie (WE) nr 866/2005 z dnia 6 czerwca 2005 r. rozszerzające zakres stosowania ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 1470/2001 w sprawie przywozu świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką [CFL-i], pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin (Dz.U. L 145, s. 1).

15 Rozporządzenie nr 1470/2001 zostało później zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1322/2006 z dnia 1 września 2006 r. (Dz.U. L 244, s. 1).

Okoliczności powstania sporu i zaskarżony wyrok

16 W następstwie opublikowania zawiadomienia w sprawie wygaśnięcia środków ustanowionych rozporządzeniem nr 1470/2001 (Dz.U. 2005, C 254, s. 2), Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, która działała w imieniu Osram GmbH (zwanej dalej „Osram" lub „spółką Osram"), wniosła do Komisji o dokonanie przeglądu tych środków.

17 W dniu 12 czerwca 2006 r. Komisja wysłała kwestionariusz do czterech wspólnotowych producentów świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (zwanych dalej „CFL-i"), a mianowicie spółek GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.) (zwanej dalej „GE Hungary"), Osram, Philips Poland oraz SLI Sylvania Lighting International (zwanej dalej „Sylvanią" lub „spółką Sylvania").

18 Spółki GE Hungary i Osram wskazały, że są one przychylne wszczęciu postępowania w sprawie przeglądu, zaś Philips Poland i Philips w Niderlandach zawiadomiły o sprzeciwie wobec takiego postępowania. Sylvania nie udzieliła odpowiedzi na kwestionariusz.

19 Komisja uznała, że istnieją dowody wystarczające do wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu. W konsekwencji instytucja ta wszczęła takie postępowanie i podjęła dochodzenie dotyczące okresu od 1 lipca 2005 r. do 30 czerwca 2006 r.

20 W dniu 26 listopada 2006 r. GE Hungary wskazała Komisji, że nie jest już odtąd przychylna utrzymywaniu wskazanych środków antydumpingowych, podczas gdy Sylvania poinformowała tę instytucję w dniu 19 grudnia 2006 r., że jej zdaniem utrzymywanie środków antydumpingowych nie leży w interesie Wspólnoty.

21 W dniu 10 lipca 2007 r. Komisja przekazała dokument informacyjny, w którym powiadomiła o zamiarze zaproponowania zamknięcia postępowania w sprawie przeglądu. W dokumencie tym Komisja wyjaśniła w szczególności, że o ile w chwili wszczęcia tego postępowania wniosek był popierany przez znaczącą część produkcji wspólnotowej, o tyle łączna produkcja producentów, którzy sprzeciwiają się temu wnioskowi, reprezentuje odtąd nieco ponad 50% całej produkcji wspólnotowej. W efekcie doszła ona do wniosku, że środki antydumpingowe powinny zostać zniesione, a rzeczone postępowanie – zamknięte.

22 W dniach 24 i 25 lipca 2007 r. Philips Poland i Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated przedstawiły uwagi do wspomnianego dokumentu.

23 W nowym ogólnym dokumencie informacyjnym z dnia 31 sierpnia 2007 r. Komisja wskazała, że doszła ostatecznie do wniosku, iż w interesie Wspólnoty należy przedłużyć o rok okres zastosowania spornych środków antydumpingowych.

24 W dniu 15 października 2007 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2007 r. skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności rzeczonego rozporządzenia.

26 Na poparcie skargi podniosły one trzy zarzuty, z których dwa pierwsze zostały oparte na naruszeniu art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1 i 4 oraz art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

27 Utrzymywały one w szczególności z jednej strony, że instytucje Unii Europejskiej nie mogły kontynuować postępowania antydumpingowego w sytuacji obniżenia poziomu poparcia dla skargi, a z drugiej strony, że Rada nie mogła oprzeć się na samych danych przekazanych przez spółkę Osram, aby ocenić szkodę wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, jako że produkcji tej spółki, stanowiącej tylko około 48% całej produkcji wspólnotowej, nie można było uznać za „znaczącą część" tej produkcji.

28 W celu oddalenia dwóch zarzutów opartych na naruszeniu art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1 i 4 oraz art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w pierwszej kolejności Sąd badał kwestię, czy instytucje Unii mogły kontynuować postępowanie w sprawie przeglądu mimo faktu, że poziom poparcia skargi przez producentów CFL-i spadł poniżej progu 50% przewidzianego w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

29 Przede wszystkim zaczął on od przypomnienia w pkt 75–78 zaskarżonego wyroku, że żądanie wszczęcia postępowania w sprawie przeglądu było początkowo popierane przez spółki GE Hungary i Osram, które reprezentowały łącznie więcej niż 50% całej produkcji wspólnotowej CFL-i, podczas gdy Philips Poland wyraził sprzeciw wobec wszczęcia takiego postępowania, a Sylvania nie zajęła stanowiska. Sytuacja ta zmieniła się jednak kilka miesięcy po wszczęciu spornego postępowania w sprawie przeglądu, gdy w toku prowadzonego przez Komisję dochodzenia spółki GE Hungary i Sylvania poinformowały tę instytucję, że odtąd sprzeciwiają się utrzymywaniu spornych środków antydumpingowych. W konsekwencji owego sprzeciwu łączna część produkcji producentów wspólnotowych popierających żądanie przeprowadzenia przeglądu, choć pozostawała znacznie ponad progiem 25% wymienionym w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, spadła nieco poniżej progu 50% wymienionego w tym przepisie. Jedyny producent wspólnotowy, który trwał nadal przy poparciu dla tego wniosku, a mianowicie Osram, reprezentował bowiem 48% całkowitej produkcji wspólnotowej, zaś trzej inni producenci, którzy się temu sprzeciwiali, reprezentowali wspólnie pozostałe 52%.

30 Następnie w pkt 84 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że w wyroku Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62) orzeczono już, iż art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje w żaden sposób Komisji do zakończenia toczącego się postępowania antydumpingowego, jeżeli poziom poparcia skargi spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 25% produkcji wspólnotowej, ponieważ „[p]rzepis ten dotyczy […] wyłącznie poziomu poparcia wniosku niezbędnego do wszczęcia postępowania przez Komisję". W pkt 85 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił, że wyrok Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62) dotyczy art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia, pomimo że ów wyrok został wydany w sprawie, w której skarga nie została wycofana, ale domniemywano spadek poparcia dla tej skargi w trakcie postępowania. W tym samym punkcie wyroku Sąd wskazał, że „[t]aka konkluzja jest całkowicie logiczna, ponieważ o ile na podstawie tego przepisu Komisja nie ma obowiązku zamknięcia postępowania w przypadku wycofania wniosku o tyle a foritori podobnie powinno być w przypadku samego tylko spadku poparcia dla niego".

31 Stwierdziwszy w pkt 86 zaskarżonego wyroku, że art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego mają zastosowanie do przeglądów przeprowadzanych na podstawie art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia, Sąd uznał na tej podstawie, że instytucje Unii miały pełne prawo kontynuowania postępowania w sprawie przeglądu, mimo że istniała możliwość, iż wspomniany w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego pięćdziesięcioprocentowy próg nie był już osiągany.

32 Wreszcie w pkt 88 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że Rada, dokonując wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, nie przyznała sobie żadnej nowej kompetencji, gdyż „postanowiła o utrzymaniu spornych środków antydumpingowych przez dodatkowy okres roku dopiero po ustaleniu, zgodnie z jej obowiązkiem, że dumping nadal ma miejsce, że wygaśnięcie środków może sprzyjać kontynuacji tego dumpingu i szkody oraz że takie utrzymanie leży w interesie Wspólnoty".

33 W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, że w tym wypadku nie mogło zostać stwierdzone żadne naruszenie art. 9 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia.

34 W drugiej kolejności Sąd badał kwestię definicji przemysłu wspólnotowego do celów określenia szkody.

35 Przede wszystkim w pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego środki antydumpingowe mogą być utrzymywane ponad pięcioletni okres, o którym mowa w tym przepisie, jedynie wówczas, gdyby ich wygaśnięcie sprzyjało kontynuacji lub ponownemu pojawieniu się dumpingu i szkody, przy czym pojęcie „szkody" rozumiane jest na podstawie art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia jako istotna szkoda dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu.

36 W pkt 92 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił następnie, że art. 4 ust. 1 omawianego rozporządzenia określa przemysł wspólnotowy bądź jako „wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych", bądź też jako „tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów [podobnych] w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4 [tego rozporządzenia]", i że instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania w wyborze pomiędzy tymi dwiema alternatywnymi grupami.

37 W pkt 94 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że przypadki przewidziane wyraźnie lub w sposób dorozumiany w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zakładają z definicji, iż pięćdziesięcioprocentowy próg przewidziany przez art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia nie jest już osiągany, i wyciągnął stąd wniosek, że „odesłanie w [art. 4 ust. 1 wskazanego rozporządzenia] do art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia zasadniczo w odniesieniu do wyrażenia »znacząc[a] część produkcji […] w całej Wspólnocie« może być rozumiane tylko jako odesłanie do minimalnego dwudziestopięcioprocentowego progu, a nie do progu pięćdziesięcioprocentowego". W ocenie Sądu „[r]ozwiązanie takie nasuwa się tym bardziej, że wymóg, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy powinien stanowić znaczącą część całkowitej produkcji wspólnotowej, zmierza do zagwarantowania, iż łączna produkcja producentów włączonych do tego przemysłu będzie wystarczająco reprezentatywna. Tymczasem reprezentatywność ta zależy raczej od udziału produkcji owych producentów w łącznej produkcji wspólnotowej niż od stanowiska, jakie producenci, którzy nie zostali zaliczeni do przemysłu wspólnotowego na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zajęli wobec skargi lub wniosku o przegląd".

38 W pkt 96 zaskarżonego wyroku Sąd doszedł do wniosku, że Rada nie naruszyła prawa, włączając spółkę Osram do definicji przemysłu wspólnotowego dla celów określenia szkody.

Żądania stron

39 Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i o obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez nie zarówno w postępowaniu przed Sądem, jak i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

40 Rada wnosi o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

41 Komisja wnosi do Trybunału, tytułem żądania głównego, o oddalenie odwołania. Tytułem żądania ewentualnego instytucja ta wnosi o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi pierwszoinstancyjnej oraz o jej odrzucenie jako niedopuszczalnej i pozbawionej podstaw. W każdym razie wnosi ona o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

42 Osram wnosi o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

43 Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty, oparte, po pierwsze, na naruszeniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dotyczącego zakończenia postępowania w wypadku wycofania skargi, a po drugie, naruszeniu polegającym na zastosowaniu art. 4 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia, dotyczących definicji pojęcia „przemysłu wspólnotowego”.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

44 W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uznając, że jeśli przepis ten pozwala Komisji na kontynuowanie dochodzenia pomimo wycofania początkowej skargi, to a fortiori tak samo powinno być w wypadku spadku poparcia dla tej skargi ze strony producentów wspólnotowych.

45 W tym względzie wnoszące odwołanie podnoszą, że w celu uzasadnienia tej rozszerzającej wykładni Sąd błędnie powołał się w pkt 84 zaskarżonego wyroku na wyrok Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62) w świetle różnic co do stanu faktycznego między sprawą, w której zapadł wskazany wyrok, a niniejszą sprawą. Dodają one, że z brzmienia art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego jasno wynika, iż zastosowanie tego przepisu jest ograniczone wyłącznie do przypadków wycofania skargi, co zostało zresztą potwierdzone w praktyce instytucji Unii.

46 Rada, popierana przez spółkę Osram i Komisję, podnosi, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, w odróżnieniu od etapu postępowania obejmującego wszczęcie dochodzenia, samo dochodzenie nie jest uregulowane żadnym konkretnym przepisem, który zobowiązywałby Komisję do zakończenia dochodzenia w razie spadku poparcia dla skargi. Rada wskazuje, że odróżnienie to jest podyktowane koniecznością określenia legitymacji procesowej skarżących na etapie wszczęcia postępowania, przy czym konieczność ta nie istnieje już w trakcie dochodzenia, gdyż jego celem jest zgromadzenie odpowiednich materiałów, które pozwoliłyby stwierdzić, czy istnieje szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu przez dumping.

47 Według Rady uzasadnienie Sądu nie narusza owego rozporządzenia, a jego źródłem jest zresztą już wcześniejsze orzecznictwo Sądu, mianowicie zarówno wyrok Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, EU:T:2009:62), jak i wyrok Gem-Year i Jinn-Well Auto Parts (Zhejiang)/Rada (T-172/09, EU:T:2012:532), z których wynika, że wymogi dotyczące legitymacji procesowej określone w art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia powinny być spełnione jedynie w chwili wszczęcia dochodzenia, a nie w jego trakcie.

48 Rada dodaje, że jeśli okaże się, iż instytucje Unii, które dysponują szerokim zakresem uznania przy podejmowaniu decyzji, czy należy zakończyć postępowanie w następstwie wycofania skargi, w swej dotychczasowej praktyce najczęściej zamykały toczące się dochodzenia po takim wycofaniu skargi, to nie można na tej podstawie uznać, że instytucje te powinny były zamknąć dochodzenie, które doprowadziło do wydania spornego rozporządzenia, ze względu na to, że zmniejszyło się poparcie przemysłu wspólnotowego dla tego dochodzenia.

Ocena Trybunału

49 Na wstępie należy zaznaczyć, że art. 5 rozporządzenia podstawowego precyzyjnie określa przesłanki, po spełnieniu których skarga „dowolnej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego" skutkuje wszczęciem dochodzenia antydumpingowego. W tym względzie wskazany artykuł przewiduje w ust. 4, że aby można było uznać, iż skarga ta została złożona przez przemysł wspólnotowy, powinna ona spełniać kumulatywnie dwa wymogi dotyczące wagi poparcia, jakie zostało jej udzielone. Po pierwsze, poparcie to powinno zostać udzielone przez „producen[tów] Wspólnoty, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji podobnego wyrobu tej części przemysłu wspólnotowego, wyrażając poparcie lub sprzeciw w stosunku do skargi". Po drugie, owo poparcie powinno zostać udzielone przez producentów wspólnotowych stanowiących co najmniej 25% całkowitej produkcji podobnego wyrobu, wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy.

50 Jeśli chodzi o sytuację, w której dochodzenie zostało już wszczęte, należy zaznaczyć, że art. 9 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia wyraźnie przewiduje możliwość zamknięcia tego dochodzenia przez Komisję w wypadku wycofania skargi, „chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty".

51 Rozporządzenie to nie zawiera żadnego przepisu, który określałby środki, jakie powinna podjąć Komisja w trakcie dochodzenia, w razie spadku udzielonego przez producentów poparcia dla skargi lub wniosku o przegląd.

52 Ponieważ jednak w wypadku wycofania skargi lub wniosku o przegląd właściwe instytucje Unii mogą, na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, kontynuować dochodzenie, a fortiori należy uznać – jak stwierdził Sąd w pkt 85 zaskarżonego wyroku – że tak samo powinno być w sytuacji, gdy poziom poparcia dla skargi po prostu spadł.

53 Dlatego należy uznać, że spadek udzielonego przez producentów wspólnotowych poparcia dla skargi lub wniosku o przegląd nie może prowadzić siłą rzeczy do zamknięcia dochodzenia, i to nawet jeśli taki spadek poparcia oznacza, że owo poparcie odpowiada poziomowi produkcji niższemu niż któryś z dwóch progów przewidzianych w art. 5 ust. 4 omawianego rozporządzenia.

54 Taka wykładnia wydaje się prawidłowa, zwłaszcza że – jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 118 opinii – w trakcie dochodzenia stanowiska przedstawicieli przemysłu wspólnotowego mogą ewoluować w przeciwnych kierunkach. Zmiany takie nie mogą stać na przeszkodzie prawidłowemu przebiegowi owego dochodzenia.

55 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył prawa, dokonując w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku wykładni, w myśl której z art. 9 ust. 1 omawianego rozporządzenia wynika a fortiori, iż instytucje Unii miały prawo kontynuować postępowanie w sprawie przeglądu pomimo okoliczności, że istniała możliwość, iż pięćdziesięcioprocentowy próg wspomniany w art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia nie był już osiągany.

56 W świetle powyższych rozważań zarzut pierwszy odwołania należy oddalić jako bezpodstawny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

57 W zarzucie drugim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia.

58 W tym względzie wnoszące odwołanie utrzymują, że w celu zdefiniowania pojęcia „przemysłu wspólnotowego" na podstawie art. 4 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, a więc w celu dokonania oceny, czy zaistniała szkoda poniesiona przez ten przemysł, Sąd nie zastosował prawidłowo kumulatywnych kryteriów dotyczących poparcia udzielonego skardze, przewidzianych w art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia, a konkretnie kryterium, w myśl którego skarga powinna być popierana przez producentów wspólnotowych, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji podobnego wyrobu tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do skargi. Wnoszące odwołanie wywodzą stąd wniosek, że postępując w ten sposób, Sąd zlekceważył przepis rozporządzenia podstawowego, którego wykładnia nie powinna pozostawiać żadnych wątpliwości, a tym samym naruszył zasadę pewności prawa.

59 Rada, Osram i Komisja podnoszą, że wnoszące odwołanie mylą dwa odrębne pojęcia. Pierwszym z nich jest pojęcie legitymacji procesowej, którą należy badać na etapie wniesienia skargi, czyli zanim dochodzenie zostanie wszczęte. Badanie to ma na celu upewnienie się, że skarga jest popierana przez wystarczająco reprezentatywną część przemysłu Unii, a tym samym u jej podstaw leży jednoczesne spełnienie dwóch minimalnych progów produkcji, przewidzianych w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Drugie z tych pojęć, czyli pojęcie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, powinno być oceniane w trakcie dochodzenia, niezależnie od początkowej skargi, co oznacza, że w celu ustalenia, czy praktyka dumpingowa dotyczy znaczącej części przemysłu wspólnotowego, należy wziąć pod uwagę wyłącznie minimalny dwudziestopięcioprocentowy próg całkowitej produkcji podobnego wyrobu wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy. Rada, Osram i Komisja twierdzą na tej podstawie, że Sąd nie naruszył prawa, uznając w pkt 93 i 94 zaskarżonego wyroku, iż pojęcie „przemysłu wspólnotowego" należy rozumieć inaczej przed wszczęciem dochodzenia, a inaczej w jego trakcie, by wyciągnąć stąd wniosek, że zawarte w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia odesłanie do art. 5 ust. 4 „może być rozumiane tylko jako odesłanie do minimalnego dwudziestopięcioprocentowego progu, a nie do progu pięćdziesięcioprocentowego".

Ocena Trybunału

60 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przepisy prawa Unii należy, o ile to możliwe, interpretować w świetle prawa międzynarodowego, w szczególności jeśli są to przepisy, które mają właśnie na celu wprowadzenie w życie umowy międzynarodowej zawartej przez Unię (zob. wyrok SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

61 Z motywów 1–3 i 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że pojęcie „przemysłu wspólnotowego" należy interpretować zgodnie z porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.

62 W art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wyrażenie „przemysł wspólnotowy" interpretowane jest jako odnoszące się do „wszystkich producentów wspólnotowych podobnych produktów" lub „tych [spośród nich], których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4".

63 W porozumieniu antydumpingowym z 1994 r. posłużono się w istocie tą samą alternatywą przy definiowaniu pojęcia „przemysłu krajowego". Jeśli chodzi o drugi człon tej alternatywy, zarówno w porozumieniu antydumpingowym z 1994 r., jak i w rozporządzeniu podstawowym decydującym elementem jest pojęcie „znacznej części" całkowitej produkcji krajowej lub produkcji wspólnotowej.

64 Jeśli chodzi o ten człon alternatywy, którego wykładnia stanowi jedyny przedmiot drugiego zarzutu odwołania, należy podkreślić, że w odróżnieniu od art. 4.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r. art. 4 ust. 1 omawianego rozporządzenia, dotyczący definicji przemysłu wspólnotowego, określa pojęcie „znaczącej części" całkowitej produkcji wspólnotowej produktów podobnych poprzez odesłanie do art. 5 ust. 4 tego samego rozporządzenia.

65 Odesłanie to stanowi dodatkowy element w stosunku do definicji zawartej w art. 4.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r.

66 Należy stwierdzić, że określone w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego progi pięćdziesięcioprocentowy i dwudziestopięcioprocentowy odnoszą się do różnych grup producentów wspólnotowych.

67 Przede wszystkim należy stwierdzić, że pięćdziesięcioprocentowy próg dotyczy jedynie względnej wagi producentów wspólnotowych popierających skargę w grupie złożonej z producentów wspólnotowych popierających skargę i sprzeciwiających się jej.

68 Natomiast dwudziestopięcioprocentowy próg dotyczy „całkowitej produkcji podobnego wyrobu, wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy" i odnosi się do udziału procentowego, jaki w całości tej produkcji mają producenci wspólnotowi popierający skargę. Jedynie próg dwudziestopięcioprocentowy ma zatem znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii, czy owi producenci stanowią „znaczącą część" całkowitej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

69 W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, interpretowane w świetle art. 4.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r., nie mogą być rozumiane w ten sposób, że odsyłają do progu minimalnego wynoszącego 25%. Za pomocą odesłania do wskazanego progu w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wyjaśniono tylko, że łączna produkcja producentów wspólnotowych popierających skargę, która nie przekracza 25% całkowitej produkcji wspólnotowej produktu podobnego, nie może w każdym razie być uznawana z wystarczająco reprezentatywną dla produkcji wspólnotowej.

70 W sytuacji gdy łączna produkcja tych producentów wspólnotowych przekracza wskazany próg, cła antydumpingowe mogą zostać nałożone lub utrzymane, jeżeli właściwe instytucje Unii zdołają wykazać, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, iż szkoda wynikająca z przywozu produktu będącego przedmiotem dumpingu dotyka znacznej części całkowitej produkcji wspólnotowej produktów podobnych.

71 W spornym rozporządzeniu Rada w celu dokonania oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu oparła się na danych pochodzących od jednego producenta, czyli spółki Osram, reprezentującego około 48% całkowitej produkcji wspólnotowej produktu podobnego.

72 W tym względzie należy stwierdzić, że część produkcji wspólnotowej wynosząca prawie 50% całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł wspólnotowy – taka jak część wynosząca 48% – może zostać uznana za stanowiącą oczywiście znaczącą część tej produkcji. Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego odnosi się bowiem do pojęcia „znaczącej części" produkcji wspólnotowej, a nie do pojęcia „większości produkcji wspólnotowej".

73 W świetle wszystkich tych okoliczności Sąd nie naruszył prawa, uznając, po pierwsze, w pkt 94 zaskarżonego wyroku, że zawarte w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego odesłanie do art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia może być rozumiane wyłącznie jako odesłanie do progu wynoszącego 25%, a nie jako odesłanie do progu wynoszącego 50%, i stwierdzając, po drugie – w pkt 96 wyroku – że Rada mogła zasadnie przyjąć, iż produkcja spółki Osram, która stanowiła około 40% całkowitej produkcji wspólnotowej, stanowi „niewątpliwie istotną część produkcji Wspólnoty".

74 Dlatego zarzut drugi odwołania również nie może zostać uwzględniony.

75 Ze wszystkich powyższych względów odwołanie należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

76 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

77 Ponieważ Rada i Osram wniosły o obciążenie spółek Philips Poland i Philips w Niderlandach kosztami postępowania, a te przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania.

78 W myśl art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającego także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, państwa członkowskie i instytucje Unii interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Wobec tego Komisja, jako interwenient w pierwszej instancji, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Philips Lighting Poland S.A. i Philips Lighting BV pokrywają własne koszty oraz zostają obciążone kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i spółkę Osram GmbH.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

Podpisy